

Getatoeëerde Scherven

Getatoeëerde Scherven

Aruna Matten

2023

Beefcake Publishing

Voor mama

22 augustus

*Ik loop met een blinddoek door een labyrint.
Elke afslag die ik neem,
leidt naar hetzelfde rondpunt
waar ik eeuwig rondjes om blijf draaien.
Wijs me de weg naar je toe,
want ik vind je niet.
De mijlen tussen ons
overbruggen mijn geluk,
en voeden mijn gemis voor je.*

Een

‘Dat is m’n zus, geen stuk vlees,’ mompelde Oliver chagrijnig tussen zijn tanden door. Hij grinnikte en keek naar Felix. ‘Ik dacht trouwens dat je vegetarisch was.’ Het hamertje van de tattoo-machine boorde zich in de huid van zijn lijvige klant, die een pijnlijk gezicht trok en de kaken op elkaar klemde.

Olivers inktzwarte haren die tot net boven zijn schouders reikten, werden opgehouden door een blauwe bandana. Toch vielen er nog enkele verdwaalde plukken voor zijn ogen, die hij zo nu en dan uit zijn gezicht blies en waarbij hij zijn fijne lippen tot een strakke streep samentrok.

Zijn lichaam was bezaaid met tattoos. Een ruig spektakel waarin niet zo diep vanbinnen een peperkoeken hartje schuilde.

‘Ik ben wel degelijk vegetariër, maar niet wat je zus betreft,’ antwoordde Felix terwijl er een glimlach zijn lippen streefde. Hij zat net zo onder de tattoos als Oliver, had chocoladebruin haar dat op schouderlengte was geknipt en zag eruit alsof hij net door een storm was gelopen.

Het donkere interieur van de shop creëerde een lugubere sfeer die in schel contrast stond met de scharlaken gordijnen. Bovendien rook het er naar een goedkoop schoonmaakproduct, alhoewel vele tattoo-artiesten rookten, waaronder Oliver.

Het geluid van de tattoo-machine sneed door de ruimte samen met het gekreun van de man wiens zijn nagels over de leren stoel schraapten.

‘Hou je kop Felix, daar is ze,’ zei Oliver wijzend met zijn kin naar zijn tweelingzus Freya, die door de glazen deuren van de tattoo-shop kwam geslenterd. Ze had haar telefoon in haar handen en ging naar het kletsende duo.

‘Juist daarom, maat, *verdorie*.’ De klant balde zijn vuisten toen de naald zijn huid genadeloos penetreerde op een gevoelige plek op zijn ribben. Hij siste, kneep zijn ogen dicht en gromde. Oliver glimlachte

sadistisch, wat de man gelukkig niet opmerkte en plaatste het instrument op een zilverkleurig bijzettafeltje, waarna hij de overige resten inkt secuur van de man zijn huid veegde.

‘Wil je even een pauze inlassen meneer?’ vroeg Oliver beleefd. Hij voelde aan dat de man wel degelijk de rust kon gebruiken. De kale man snoof en knikte, waarna hij jammerend en met een vertrokken gezicht overeind kwam. Oliver trok zijn latex handschoenen uit, gooide die ook op het bijzettafeltje en kwam overeind. Met een hart dat tekeering door plots vrijkomende endorfine – al werd dat meteen versluierd door vervelende flitsen van de voorbije week – draafde hij naar Freya toe, op de voet gevolgd door een al veel te geile Felix.

‘Hey, wat is er mis?’ vroeg Oliver, meteen op zijn hoede. Freya was niet bepaald het type dat zonder reden zijn tattooshop binnenviel. Dat in tegenstelling tot zijn moeder die soms beweerde dat hij zijn eten vergeten was en het hem zo nodig moest bezorgen, gewoon om te kijken wie er allemaal was. Zo kon ze dan later met haar vriendinnen die een of andere snul afkeuren die alweer een tattoo had laten zetten. Haar nek was dan ook afgesteld op het bespioneren.

Freya was hier en dat was ongewoon voor haar doen. Hij hoorde zijn hart in zijn oren bonken. Zijn wenkbrauwen trokken samen en hij kneep zijn ogen dicht tot achterdochtige spleetjes, waarna hij haar hand in de zijne nam.

Freya haalde haar schouders op, bleef opvallend stil en hield haar smartphone voor zich uit. Ze zuchtte en likte haar lippen. Een nerveuze tic. Twijfelachtig plaatste ze het toestel in zijn handpalm terwijl ze hem uitdrukingsloos bleef aanstaren. Zijn maag kromp ineen.

Zijn ogen flitsten over het kleine scherm. Bij het lezen van elke regel werden zijn mondhoeken omhooggetild, tot er een zelfvoldane grijns verscheen. Zijn hart bonsde tegen zijn ribben en de adrenaline pompte door zijn lichaam aan lichtsnelheid. Hij had van alles durven verwachten, maar dit in ieder geval niet. Ook Freya dumpte haar nonchalante houding en slaakte een opgewonden gil. Hij ademde zwaar door zijn neus en beet trots op zijn lip.

Het was hen gelukt.

Hij keek op van het toestel en omhelsde zijn zus. Zijn hand gleed door haar haar, waarna hij zijn armen om haar middel liet rusten, haar oppakte en een opgewonden pirouette met haar maakte. Haar golvende zwarte haren dansten daarbij in het rond als een smeulend haardvuur. Ze gaf een kus op Olivers voorhoofd, nam haar telefoon uit zijn handen en borg die opnieuw op in de achterzak van haar joggingbroek.

‘Dat is geweldig!’ riep Oliver laaiend enthousiast. Felix stond er verward bij. Hij kruiste zijn armen over zijn borstkas en trok een argwanende wenkbrauw op.

‘Wat is er? Is die rijke tante van jullie eindelijk overleden?’ vroeg hij nors waarbij zijn voet zenuwachtig op de getegelde vloer tikte. Freya sloeg haar ogen ten hemel en schudde haar hoofd. Oliver lachte schalks en klopte hem op zijn rug, waardoor Felix een paar passen naar voren struikelde. ‘Gaan jullie het me nog vertellen of hoe zit het?’ zanikte hij.

‘We hebben net ons eerste exemplaar verkocht,’ zei Freya’s serene stem, die altijd klonk alsof ze niet op deze wereld was, maar ergens rondzweefde in een utopie, in haar eigen verbeelding. Haar ogen starden afwezig uit haar kassen en ze glimlachte flauwtjes.

Felix’ mond viel bijna open van verbazing en langzaam, heel langzaam, krulden zijn mondhoeken omhoog tot ze een grijns vormden zoals die van Oliver.

‘Jullie hebben niet...?’ hakkelde hij. Hij hield zijn hand half voor zijn mond en onderdrukte een lach van ongeloof.

‘Jawel!’ piepte Freya. Oliver grinnikte en zij giechelde zachtjes. Zijn ogen glinsterden bij het horen van haar lach. Die had hij al een tijdje niet meer gehoord. De knoop in zijn maag ontrafelde. Misschien zou alles toch nog goedkomen.

Hij plaatste teder een hand op haar onderrug en kustte haar kruin. Hij hoopte vurig dat dit het laatste zetje zou zijn dat ze nodig had om zich niet langer zo te voelen. Zijn maag trok opnieuw krampachtig samen, in tegenstelling met de warme gloed die zich in zijn lichaam nestelde en via zijn armen naar de toppen van zijn vingers vloeide. Het was

alsof de stenen muur op zijn schouders werd afgebroken. Al zouden er onvermijdelijk restanten van overblijven: een ruïne.

‘Oh my God!’ brulde Felix, die zijn tong over de piercing net boven zijn lip liet glijden. ‘Gefeliciteerd! Echt, dat moeten we vieren.’

‘Dit is geweldig, Freya! Ons eerste, verkochte boek,’ fluisterde Oliver vol ontzag. Haar bovenlip krulde minachtend omhoog. Dat was althans Oliver’s perceptie. En hij bleek duidelijk gelijk te hebben toen haar volgende woorden giftig uit haar mond gleden.

‘Hopelijk verkopen we er iets meer. Dat zou nog beter zijn,’ zei ze bescheiden. Oliver kon de verachting er echter horen doorsijpelen. Haar ogen fonkelden even in het licht van de felle lampen. Het leek een eeuwigheid geleden sinds hij dat gezien had. Haar schitterende ogen hadden de laatste jaren helemaal hun kleur verloren.

Zwartkijker.

Hij zou er zijn leven voor geven om die kleur opnieuw te zien.

‘Bekijk het zo,’ begon Felix alsof het vanzelfsprekend was, ‘er zal iemand jullie boek lezen. Het boek waar jullie de laatste vijf jaar zo aan gewerkt hebben. Dat is toch cool?’

Maar niet voor Freya.

Er priemde een onzichtbare dolk in zijn borstkas. Voor haar was niets vanzelfsprekend en dat kwetste Oliver diep vanbinnen, al zou hij dat nooit luidop bekennen. Of tenminste, nu nog niet. Hij moest sterk zijn voor haar, zodat ze niet samen de afgrond zouden intuïmerden. Het was slechts een kwestie van tijd voor dat weer zou gebeuren. Sommigen zeiden zelf dat hij simpelweg moest afwachten tot alles in een tragedie zou eindigen.

‘Dat is best gaaf,’ tjrpte Freya, haar twijfels of wat het dan ook mocht zijn verdoezelend. Oliver had er zelf weinig verstand van. Al deed hij nog zo hard zijn best, hij kon het niet vatten.

‘Koop jij het ook, maat?’ richtte hij zich tot zijn vriend. Felix rolde met zijn ogen en slaakte een zucht.

‘Ik haat lezen, man. Dat weet je,’ antwoordde Felix. Hij prutste ongemakkelijk met zijn vingers, terwijl Freya gespannen toekeek. Oliver staarde veelbetekenend naar zijn kompaan.

‘Doe het voor m’n zus,’ zei Oliver geërgerd op fluisterton. Toch was hij er zeker van dat ze het gehoord had. Felix knikte, maar het leek alsof hij toch niet helemaal zeker was van wat hij met het voorstel moest.

‘Oké, hoeveel kost het?’ vroeg Felix met tegenzin. Oliver grijnsde en gaf zichzelf een denkbeeldig klopje op de schouder. Zelf Freya grinnikte zachtjes, waarna ze haar armen om Felix sloeg en zijn hoofd zo rood kleurde als de gordijnen in de shop.

‘Bedankt, Felix,’ fluisterde ze voordat ze haar lippen tegen zijn wang drukte.

De hardnekkige geur van pizza bleef hangen in de doffe, vintage keuken. Maar het maskeerde wel het stinkende bordje kattenvoer dat Oliver op de vloer zette voor Pumpkin, Freya’s vette, grijze, Perzische kat met een staart die iets weghad van een plumeau. Dat was zijn dagelijkse taak na een lange en vermoeiende dag in zijn shop.

Met grote passen, vergemakkelijkt door zijn lange benen, liep hij naar Freya en liet zich in de versleten, kobaltkleurige fauteuil zakken. Hij staarde een tijdje naar de muur met het behangpapier dat hij altijd al verschrikkelijk had gevonden: een koningsblauw bloemenpatroon op een vergeelde achtergrond.

‘Ga je niet met me mee? Ik blijf de hele tijd bij je.’ Ze schudde haar hoofd en geeuwde terwijl ze tegen haar broer aanleunde en haar gezicht in zijn hals verborg. Oliver schraapte ongemakkelijk zijn keel, niet wetend hoe hij het onderwerp moest aansnijden. Hij had zorgvuldig voorbereid wat hij wilde zeggen, maar toch klonken de woorden harder nu ze over zijn tong rolden.

‘Je bent achtentwintig, je zit de hele dag alleen thuis en je bent single. Gun jezelf toch eens een pleziertje in plaats van hier te zittend?’ Haar kaak spande zich geïrriteerd op en haar lichaam verstijfde tegen het zijne.

Zoals het de laatste tijd altijd ging, veranderde ook nu weer haar gemoedstoestand naar de avond toe. Zijn hart trok pijnlijk samen alsof het plots in een ijskoud bad was gevallen en vocht om er opnieuw uit te klauteren. Ze tilde haar hoofd op en keek Oliver futloos aan.

‘Je hebt gelijk,’ mompelde ze. Hij fronste. Dat was onverwacht. Meestal volgde er een lawine van beledigingen waardoor ze beiden woest naar hun kamer liepen. ‘De pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet. Jij bent ook single.’ Oliver wist niet of ze een grapje maakte of ze het meende, maar toen ze opstond, haar jas van de kapstok nam en gebaarde dat hij van zijn lege kont af moest komen, verscheen er een glimlach op zijn gezicht.

Hij reed, met zijn zus naast hem, naar de locatie die Felix hem eerder had doorgestuurd en parkeerde de auto voor een klein, gezellig café. De sleutels stak hij in hij in zijn broekzak, waarna hij opzij keek naar Freya, die vermoeid zuchtte.

‘Ik kan dit,’ zei ze en omklemde met haar vuist de zoom van haar jas. Dit soort dingen hadden nooit binnen Freya’s comfortzone gelegen, met als resultaat dat ze nu in de auto voor zich uit zat te staren als een wrak.

‘Natuurlijk kun je dit. We doen dit samen, altijd,’ verzekerde Oliver, die zijn best deed om haar op haar gemak te stellen. ‘Kom, dan vieren we ons eerste verkochte exemplaar. We verdienen dit, zus.’ Freya knikte, zuchtte opnieuw en opende het portier van de wagen. Oliver volgde haar voorbeeld en begeleidde haar naar binnen. Hij hield haar stevig vast, alsof ze zou breken als hij haar zou loslaten.

De net iets te luide muziek daverde tegen hun trommelvliezen, waardoor Freya ineenkromp. Hij gaf haar hand een geruststellend kneepje en trok haar mee dieper het café binnen.

Het was een typisch Iers café. De geur van zweet en kots werd verdoezeld door de aanwezigen, die uitbundig voor sfeer zorgden. In een hoekje zat een man van middelbare leeftijd, omringd door meisjes die

een pak jonger waren. Hij was joviaal aan het vertellen zover zijn job. Aan de bar zat het vol jongere mensen die zo nu en dan een woord uitwisselden met de barman, maar vooral praatten met hun metgezellen.

Kortom, het was een toevluchtsoord voor mensen die al wat verder in het leven stonden en te oud waren om nog naar fuiven te gaan. Een plaats voor eenvoudige mensen, zoals Oliver.

Freya kneep krampachtig in Oliver's hand. Haar borstkas ging hevig op en neer, alsof ze met moeite kon ademen. Het was beter dat hij nu even niets zei, zodat ze zich kon aanpassen aan de plek waar ze al maanden geen voet meer had binnengezet. Hij hield haar hand stevig vast en nam haar mee naar de bar. Hij zorgde ervoor dat ze een kruk had om op te zitten. Een poging om haar wat tot rust te brengen, maar waarin hij niet echt slaagde.

Haar vuisten waren gebald en haar ogen overzagen onrustig de ruimte. Oliver wilde net iets zeggen om haar op haar gemak te stellen, toen iemand zijn hand op zijn schouder legde. Hij schrok.

'Oli, je bent echt fucking laat, maat!' zei Felix opgewekt en sloeg zijn armen om Oliver's nek. Grijnzend draaide Oliver zich om.

'We hadden wat vertraging onderweg,' loog hij. Hij wilde en kon niet zeggen wat zijn zus op dit moment doormaakte. Het was iets dat je zelf moest meemaken om te weten waarover je het had. Dat beweerde Freya althans wanneer hij een poging ondernam om zich in haar schoenen te zetten.

'Daarom neem ik het openbaar vervoer,' zei Felix. 'Zou je ook moeten doen, idioot. Veel beter voor het milieu,' mompelde Felix terwijl hij teken deed naar de barman dat hij drie biertjes wilde. Oliver rolde met zijn ogen, maar nam de pint met plezier aan en dronk alsof hij al dagen geen druppel alcohol meer had gezien. Dat zou hem ongetwijfeld helpen om zijn zorgen opzij te schuiven en van de avond te genieten, zoals iemand van zijn leeftijd dat zou moeten doen. Hij gaf het andere flesje aan Freya, die het gewoon in haar handen hield, haar vingers om de hals van de fles gekleumd tot het lauw werd.

Hij kon haar hart bijna horen kloppen.

Felix zoop de gehele inhoud in een keer uit, wat een applaus uitlokte van een paar jongeren naast hen.

Plots merkte Oliver op dat er een nummer gedraaid werd van Freya's favoriete artiest. 'All too well' van Taylor Swift. Omdat hij ook zo'n grote fan was van deze parel van een vrouw, zette hij haastig zijn flesje bier op de toog en tikte op Freya's schouder, waarna ze hem vragend aankeek.

'Dansen? Het is ons nummer,' zei hij terwijl hij haar van de kruk trok en haar beide handen in de zijne legde. Zo konden ze zich misschien allebei ontspannen.

Op de zachte akkoorden van het nummer liet hij hun armen rondgaan in de ruimte, waarbij hij haar zo nu en dan de kans gaf een elegante pirouette te maken. Even leek het wel of ze glimlachte.

De serene melodie wiegde over de plankenvloer. Ze glimlachte alsof ze even alles vergeten was. Ze giechelde er zelfs om hoe Felix, al was het dan een beetje opdringerig, meedeed met hun dans die hen om hoe Felix hen meesleepte in de essentie van het lied.

Het nummer eindigde veel te snel. Al vlug veranderden haar lippen opnieuw in een onverschillige streep en trok de kleur uit haar gezicht weg. Ze hapte naar adem, liet zich weer op de kruk zakken en sipte van haar bier. Toch voelde hij zich opgetogen. Het was slechts een moment geweest, maar ze had toch iets van die kleur in haar ogen terug. Wat kon hij nog meer verlangen als je het vergeleek met de situatie waarin zijn tweelingzus zich meestal bevond? Hij legde even zijn handen op haar knokkels en wreef erover.

Felix propte een serie droge worstjes in zijn mond en knabbelde moeizaam.

'Ik moet even zeiken,' kondigde Oliver aan. 'Ben zo terug, Freya.' Hij knipoogde voordat hij zich omdraaide en naar de toiletten beende. Felix en Freya wierpen elkaar een verwarde blik toe, voordat Felix hem als een schoothondje achternaliep.

‘Oli, wacht op mij!’ bulderde Felix met zijn diepe mannenstem. Ondertussen ritste hij zijn broek open, al wandelden ze nog altijd in de gang waar iedereen hen in de gaten kon houden. Oliver grijnsde en opende de deur die naar een kleine ruimte leidde met drie urinoirs. Het stonk er nog meer dan in het café zelf. Hij knabbelde gulzig op zijn worstje en slikte. ‘Ik hou van kaarsen.’ Oliver’s hoofd schoot naar zijn vriend met een vreemde uitdrukking op zijn gezicht.

‘Felix, je bent zat.’ Felix schudde zijn hoofd waarna hij zijn blaas ledigde.

‘Nee, ik voel me nog prima, Oli. Geen zorgen. Ik kan nog steeds appels met sinaasappelen vergelijken.’ Oliver proestte van het lachen, waardoor hij bijna naast het urinoir plaste.

‘*Wat?* Nee, ik ben redelijke zeker dat het spreekwoord luidt: ‘Je moet geen appels met peren vergelijken, slimmerik’. Felix grijnsde en klakte met zijn tong tegen zijn gehemelte.

‘Je zegt het zelf, je *kunt* geen appels met peren vergelijken, *slimmerik*. Appels met sinaasappels.’ Hij likte aan de piercing boven zijn lip en werd ernstig. Dat paste niet bij hem. Oliver’s haren gingen overeind staan. ‘Ik wil je namelijk iets vragen.’ Oliver’s adem stokte.

‘*Wat?* Een akelig voor gevoel beкроop hem en hij wachtte geduldig af tot Felix zijn vermoeden bevestigde. Zijn maag kromp ineen.

‘Maat, het is overduidelijk dat er iets aan de hand is... Hoe is het met Freya? Het is nog niet over, niet?’ Oliver zoog een grote teug pislucht naar binnen. Het maakte hem misselijk. ‘Ik ben ook bezorgd hoor.’

Oliver zuchtte, waardoor hij zichzelf tijd gunde om de juiste woorden te vinden, maar het was alsof zijn stembanden in de knoop lagen.

‘Mijn ouders en ik dachten dat ze aan de betere hand was, maar dat lijkt niet het geval te zijn. Ze zakt steeds dieper weg.’ Hij deed de rits van zijn broek dicht en keek met een sombere glimlach naar zijn vriend.

‘Je weet dat je mag zeggen als je iets nodig hebt, toch?’ vroeg Felix hem terwijl hij aan de sluiting van zijn broek rukte. ‘Kan ik iets doen?’

‘Ik denk niet dat je iets kunt doen. We proberen haar al maanden te steunen, maar ze duwt ons steeds weg. Het is alsof ze geen hulp wil.’

Het was noodzakelijk voor Oliver dat het gesprek hier eindigde, want het woog loodzwaar op hem.

‘Ik zou alles doen voor jullie. Alles, Oli.’ Hij rukte aan zijn rits, gromde, trok nog eens aan zijn broek en keek radeloos naar Oliver. ‘Fuck man, mijn broek geraakt niet dicht.’

‘Kom hier,’ zei Oliver lachend. In een beweging kreeg hij de ritssluiting dicht, wat Felix gegeneerd deed blozen.

‘Ik had het al wat losgemaakt,’ verdedigde hij zich met een kinderlijke pruillip. Opgelucht dat het gesprek voorbij was, glimlachte hij naar zijn compagnon.

‘Natuurlijk... Kom we gaan terug. Ik vind het niet prettig om Freya zo lang alleen te laten.’ Felix knikte begrijpend.

‘Mhm. Je weet dat ik dolgraag een oogje op haar hou...’ Oliver gaf hem een speelse duw tegen zijn schouder, waardoor Felix middenin zijn zin stopte en begon te grijnzen.

‘Genoeg.’

‘Gefopt?’

‘Hou je mond.’

‘Moet jij zo nodig zeggen met die lange tong van je,’ lachte Felix wanneer ze opnieuw het café in glipten. De deur had de muziek wat minder luid doen klinken, maar nu daverde de bas door zijn lichaam.

‘Je weet dat die lange tong bij sommige gelegenheden goed van pas komt,’ blufte Oliver. Felix sloeg zijn ogen ten hemel.

Oliver spotte Freya aan de bar naast een man die hij net iets ouder schatte dan zichzelf. De man gaf haar een zoen op het voorhoofd en maakte vervolgens aanstalten om haar op de lippen te kussen. Zijn voorhoofd nestelde zich echter in afkeurende rimpels waarbij hij zijn wenkbrauwen samentrok.

Freya kronkelde ongemakkelijk op haar kruk. De witblonde man bleef doorgaan ondanks haar pogingen om zijn handen van zich af te slaan. Felix’ ogen priemden zich in de man zijn rug. Oliver stevende op de man af, maar legde zichzelf op om kalm te blijven.

‘Excuseer?’ zei hij op beleefde, maar strenge toon. De man haalde zijn ovale gezicht van haar af, maar liet zijn handen op haar heupen liggen. Nochtans probeerde ze zich wanhopig los te wrikken.

‘Wat moet je?’ gromde hij met een zware stem die perfect bij zijn ruige uiterlijk paste. Hij was groter dan Oliver en hield zijn schouders dreigend naar achteren, zodat hij zijn volle lengte kon benutten om het duo te terroriseren.

‘Kun je dat laten?’ zei Oliver rustig. Enigszins geïntimideerd, tilde hij zijn kin naar voren en staarde hem aan. Er zou geen man – zelfs iemand die Oliver toch wat schrik aanjoeg – zijn zus aanraken zonder *haar* toestemming.

‘Laat haar met rust,’ snauwde Felix. De man keek Oliver scherp aan. Een minachtende blik die op hem gevestigd bleef terwijl Oliver geërgerd zijn armen kruiste.

‘Ben je haar vriend?’ Oliver trok een wenkbrauw op en schudde zijn hoofd.

‘Nee.’

‘Laat *ons* dan met rust,’ snauwde de kerel hem af waarna hij gewoon voortdeed. Oliver kookte geleidelijk aan van woede en in een opwelling trok hij de man van zijn zus af zonder er helder bij na te denken. Zijn gedachten kronkelden in een knoop samen.

‘Nee, stop,’ zei Freya, die van de kruk sprong en achter Felix dook, die zijn armen om haar heen sloeg. Toen de man dichterbij Oliver kwam, bleek zijn adem ontzettend naar alcohol te ruiken.

‘Hou daarmee op! Dat is mijn zus,’ zei Oliver. Ondertussen probeerde hij Felix en Freya te verbergen achter zijn magere gestalte. De spanning bouwde zich op in zijn borst en zijn hart ging tekeer als een zwerm dolle vogels die tegen zijn ribben fladderde.

‘Zeg nou niet dat je zo’n overbezorgd familielid bent,’ gromde de blonde man terwijl hij zijn tanden liet zien.

‘Oké, dit was het dan. Laten we hier niet verder moeilijk over doen. Waarom gaan wij niet naar huis?’ ratelde Felix die in paniek raakte. Dat

schoot in het verkeerde keelgat bij de man en Oliver kreeg het hard te verduren.

Hij leverde hem een klap op tegen zijn neus op.

Met tranende ogen en een wazig zicht greep hij naar zijn kloppende neus. Hij hapte naar adem, terwijl het bloed over zijn vingers gleed en vervolgens op zijn shirt druppelde.

Nieuwsgierige ogen prikten op zijn rug.

‘Shit,’ fluisterde Oliver tegen zichzelf, zijn ademhaling ruig terwijl er bloed van zijn neus op zijn shirt druppelde. ‘Kijk, ik wilde je niet van streek maken, maar je hoeft niet zo agressief te reageren.’ Hij bracht zijn hand naar zijn brandende neus. ‘Fuck, dat deed echt pijn.’ Hij knipperde een paar keer met zijn ogen tot hij weer scherp kon zien.

Een paar mensen stonden op van hun kruk om het tafereel wat beter te kunnen gadeslaan. Geen van hen kwam nochtans tussenbeide. Sommigen waren zo dom om het spektakel te filmen met hun smartphone.

Felix nam Freya’s hand beet. Ze schrok even, maar liet zich dan toch naar buiten begeleiden waar de man hen geen kwaad kon doen. De blonde kerel met de kracht van een bulldozer, wilde hen achternagaan. Waarschijnlijk om Felix ook zo’n dreun te verkopen.

Oliver omzeilde zijn plan door hem de weg te versperren. De adrenaline gierde door zijn lijf toen de vent zich nog groter maakte en op hem afstormde. Hij slikte zijn angst in. Zijn hart bonsde in zijn keel.

Hij moest hier ook weg.

Voordat hij die gedachte goed en wel de tijd had gegeven om door te dringen, beukte er een vuist in zijn oog en viel hij achterover. Zijn hoofd raakte slechts even de grond omdat een omstaander hem nog net op tijd bij de kraag van zijn shirt had kunnen grijpen. Uit het veld geslagen, mompelde hij een bedankje en krabbelde als de bliksem over-eind. Hij hield zijn handen omhoog. Een misselijk gevoel overspoelde hem en verstoorde zijn zintuigen.

De bijtende pijn in zijn neus zorgde ervoor dat zijn ademhaling onregelmatig werd terwijl hij een stap naar achteren deed. Hij moest nu weg voor dit helemaal uit de hand zou lopen. *Nu.*

‘Sorry. Ik wil niet in de problemen geraken,’ vertelde Oliver hem voordat hij het op een lopen zette.

Hij hield een hand voor zijn oog, dat al gezwollen aanvoelde en zoveel pijn deed dat het de pijn van zijn neus overschaduwde. Hij keek achter zich om er zeker van te zijn dat de psychopaat met woede-uitbarstingen hem niet achterna kwam, maar dat was gelukkig niet het geval. Hij hoopte vurig dat een paar cafégangsters hem aan het bedaren waren.

‘Oli?’ piepte Freya en sloeg haar armen om zijn nek. ‘Gaat het?’ Oliver knikte. De contouren van zijn gezicht waren in de verf gezet door de gloed van de straatverlichting. ‘Je oog.’

Fantastisch. Het valt op.

‘Damn, maat. Je kunt beter naar huis gaan en er ijs op leggen als je niet wil dat het straks helemaal blauw ziet’ Felix nam zijn gezicht in zijn handen en bekeek grondig het gezwel. ‘Het zal morgen waarschijnlijk toch wat blauw uitzien.’ Oliver wuifde hun bezorgdheid weg.

‘Het gaat goed met me. Geen zorgen. Jij oké, zus?’ Ze knikte een beetje onzeker en Felix nam haar hand in de zijne. Hij legde zijn handen op zijn buik, sloot zijn ogen en ademde diep in en uit om zichzelf weer tot rust te brengen. ‘Hij kan wel slaan. Dat moet ik toegeven.’

‘Ik wil naar huis,’ mompelde Freya, haar ogen strak naar de grond gericht.

‘Redden jullie het? Moet ik meegaan met jullie, Oli?’ Felix krabde ongemakkelijk aan zijn kin terwijl hij Oliver aandachtig bekeek. ‘Ik moet het nu weten. Mijn bus zal er dan bijna zijn...’

‘Je kunt met ons mee,’ zei Oliver, de kussentjes van zijn vingers dependend rond zijn oog.

‘Nee, dan moet je omrijden. Met de bus hoeft ik maar een paar extra meters te lopen en dan moet jij je niet op die al veel te kleine oprit manoeuvreren.’ Hij wees het voorstel af. ‘Bovendien is het beter voor het milieu. Minder kilometers, snap je?’ Oliver knikte. ‘Maar serieus, moet ik blijven? Kun je rijden?’

‘Je hoeft niet te blijven, Felix. Maar bedankt, we redden ons wel,’ antwoordde Freya in Olivers plaats. Hij knikte en gaf hen nog een stevige omhelzing, alvorens hij naar de bushalte een paar straten verderop beende. ‘We gaan naar huis.’ Ze draaide zich om en wandelde naar de auto, maar Oliver greep haar pols en hield haar tegen.

‘Kunnen we nog even praten?’ Freya haalde haar schouders op en knikte bedenkelijk. ‘Ben jij oké?’ Zijn stem was schor.

‘Maak je geen zorgen,’ mompelde ze. Opvallend was wel dat ze alle oogcontact met hem vermeed.

‘Ben je eerlijk tegen me? Voel je je oké?’ zei hij stil. Ze zuchtte diep en keek haar tweelingbroer in de ogen. Haar harde blik deed hem bevriezen.

‘Ik denk dat ik uit de gevarenzone ben,’ zei ze stijfjes. Oliver liet haar pols los en kruiste zijn armen over elkaar.

‘Ik denk net van niet,’ zei hij streng. Zijn spieren spanden zich op. Ze wisten allebei dat het niet meer ging over hun gesprek van een paar minuten geleden.

Ze loog, dat wist hij zeker.

‘Oké... Ik ben veilig...’ Het leek wel of ze er nog iets aan wilde toevoegen, maar zich op het laatste moment bedacht.

‘Maar?’

‘Maar mijn gedachten niet.’ Daarna wandelde ze in de richting van de auto. Oliver ging haar achterna. Hij balde zijn handen tot vuisten. ‘Het maakt niet uit wat ik doe. Ik kan me gewoon *niet* beter voelen, Oli.’

‘Hoe bedoel je? Komt het terug? Het begint opnieuw, hé? Zeg ons dan wat we moeten doen. Hoe kan ik helpen?’ vroeg hij. Zijn toon had iets bevelends en zijn ogen waren dichtgeknepen tot spleetjes.

‘Het zijn alleen die gedachten die me zo doen voelen. Niet de dingen die jullie doen. Die helpen echt niet. Zelfs niet als je me aanmoedigt om het te blijven proberen. Het geeft gewoon geen zin wat jullie wel of niet voor me doen. Ik kan me niet beter voelen.’ Ze beet op haar lip. ‘Het kan niet over gaan! Ik wil rust!’ Ze stonden naast de wagen. ‘Geef

me de sleutels,' snauwde ze. Hij kneep zijn wenkbrauwen samen en tastte in zijn zakken. Hij gaf haar de sleutelbos, zodat ze de auto kon openen. Ze ging achter het stuur zitten.

Voor haar was het gesprek afgelopen, maar niet voor hem. Zijn hart kneep krampachtig samen. Hij wist niet of het door de klap kwam of door haar reactie.

'Dat gaat wel over. Je moet het tijd geven. We verwachten niet dat dit in een oogwenk gefikst zal zijn. Niemand verwacht dat van je, Freya. Je moet het op jouw tempo doen. Wij passen ons wel aan. We doen dit samen, weet je nog?' Zijn ogen traanden plots, en niet van de slagen. Het waren tranen van rauwe emotie die hem vanbinnen openreten. Het was alsof hij de prooi was van zijn eigen lot.

'Ik word er gewoon neerslachtig van dat de tijd verstrijkt zonder dat jullie het lijken door te hebben.' Oliver was niet helemaal zeker van wat ze hiermee bedoelde, maar besloot er voor zijn eigen welzijn niet verder op in te gaan.

'Waarom wil je geen hulp accepteren?' vroeg hij dringend. Het bloed suisde door zijn oren waardoor het leek alsof hij het gesprek vanop een afstand volgde.

'Dat is het niet.'

'Wat dan wel?' Oliver trok het portier dicht en deed zijn gordel om. Zijn bewegingen waren ruw en hij leek geïrriteerd.

'Ik wil het er verder niet meer over hebben,' blafte ze hem af. Ze leunde over hem en nam een papieren zakdoekje uit het handschoenenkastje. Ze drukte het zonder woorden in zijn handen, waarna hij het tegen zijn bloedende neus hield. Het bloed was echter al bijna gestold.

In de auto en ook toen ze thuiskwamen, werd er geen woord meer gesproken. Misschien was het beter dat hij haar met rust liet, al wist hij niet of het dan allemaal op zijn pootjes zou terechtkomen.

Waarschijnlijk niet, fluisterde het stemmetje dat zijn gedachten al wekenlang plaagde.

Hij wist dat hij met iets moest komen dat haar kon genezen, maar dat leek onmogelijk. Voorlopig zou het beter zijn als hij haar wist af te leiden van alles, tot er een permanente oplossing zou komen.

Ze was ontspoord. De natuur had het spoor verdoezeld, waardoor het onmogelijk was om haar terug op de rails te krijgen.